

Dansa i inclusió: quan el cos deixa de ser una frontera

Publicat per [Interacció](#) [1] el 19/04/2018 - 10:15 | Última modificació: 09/04/2026 - 13:59

La dansa pot ser una eina artística, educativa i política per ampliar qui participa de la cultura. La qüestió no és només incorporar la diversitat, sinó transformar les pràctiques que defineixen què és dansar i qui pot fer-ho.

Les arts poden tenir un paper rellevant a l'hora d'activar les capacitats de persones amb diversitat funcional. No es tracta només de facilitar l'accés, sinó de generar espais on aquestes capacitats es puguin desplegar amb autonomia i reconeixement. En aquest marc, la creació artística esdevé un terreny d'experimentació que desplaça límits i redefineix expectatives.

En els darrers anys ha anat prenent força una pedagogia inclusiva que planteja l'aprenentatge de la dansa des de la diferència, no com a excepció sinó com a condició de partida. Aquesta mirada s'estén tant a l'àmbit educatiu com a la pràctica artística professional. Cada cop més coreògrafs i companyies incorporen la diversitat no només com a tema, sinó com a motor creatiu, sovint en diàleg amb projectes comunitaris.

En aquest context, conceptes com inclusió i accessibilitat deixen de ser complementaris i passen a estructurar els projectes culturals. Especialment en el treball amb joves que han quedat fora de determinats circuits, la dansa esdevé un espai per activar expressivitat, creativitat i capacitat de decisió sobre el propi cos.

El volum *Dance, access and inclusion* recull aquesta transformació a partir de múltiples experiències. El llibre posa el focus en la dansa dirigida a joves amb necessitats especials i presenta pràctiques desenvolupades en escoles, comunitats i entorns professionals.

A partir de casos concrets, es descriuen els fonaments d'aquesta pedagogia inclusiva i es vinculen amb marcs de política cultural orientats a la igualtat. S'hi inclouen experiències com el projecte Planters a Girona, centrat en la formació de docents per desplegar programes educatius integradors a través de la música.

El llibre també apunta cap a un desplaçament de les pràctiques habituals en l'ensenyament i la producció de la dansa. No només en l'àmbit escolar, sinó també en les companyies i iniciatives de dansa comunitària. En alguns casos, aquest desplaçament arriba fins a l'estructura professional: companyies que incorporen persones amb diversitat funcional a través de processos ordinaris d'audició, com és el cas de [FreeFall Dance Company](#) [2].

El recorregut per experiències de contextos diversos, des del Canadà a Austràlia, passant pel Brasil o Taiwan, permet entendre la inclusió no com una pràctica puntual, sinó com una transformació progressiva de les formes de participació cultural. El que està en joc no és només qui accedeix a la dansa, sinó com es redefeixen els criteris mateixos de valor i legitimitat dins les arts escèniques.

La inclusió en la dansa no consisteix a incorporar la diferència, sinó a transformar les regles que decideixen qui pot formar part de la pràctica artística.

Llibre registrat i disponible al catàleg bibliogràfic [C](#) [3][ERCles](#) [3] especialitzat en polítiques culturals i pensament contemporani.

Categories: Entrevista

Categories: Articles i anàlisi

Etiquetes: arts i creació

Etiquetes: educació i cultura

Etiquetes: inclusió cultural

Etiquetes: participació cultural

Etiquetes: diversitat cultural

- [4]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2018/dansa-diversitat>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <http://freefalldance.co.uk/>

[3] <http://cercles.diba.cat/>

[4] <https://interaccio.diba.cat/node/7475>